
Náboženskou pouť nemusíte odchodit, Vojtěch Razima za modlitbou i běhá

Náboženskou pouť nemusíte odchodit, Vojtěch Razima za modlitbou i běhá

Když se řekne náboženská pouť, vybaví si asi většina z nás unavené poutníky s batohem a turistickou holí krácející krajinou od jednoho kostela k dalšímu. Student Katolické teologické fakulty (KTF UK) **Vojtěch Razima** sám několik takových poutí absolvoval, a to i v délce několika stovek kilometrů. S kamarádem si však navíc vymysleli i svoji variantu, jak se dostat na posvátná místa – doběhnout tam.

Vojtěchu, jak se stalo, že jste běžel padesátikilometrovou „pout“ do Číhoště?

To my občas s mým běžeckým kolegou děláme. Tak jako někteří lidé chodí pěší poutě, tak my je běháme (*úsměv*). Jednou jsme běželi cca 60 kilometrů z Pelhřimova na Klokoty u Tábora a letos to bylo právě těch 50 kilometrů z Pelhřimova do Číhoště.

A stejně jako při tradičních poutích vede vaše trasa po poutních místech?

Někdy ano, někdy ne... Občas si dáme prostě jen nějaký zajímavý cíl. Ale líbí se nám, když do toho, co nás baví, můžeme vnést i ten duchovní rozměr. Že se zkrátka běžíme někam modlit. V případě Číhoště například ke známému faráři Toufarovi.

Narozdíl od pěších poutí se vy ale asi cestou nekocháte zajímavými zastávkami. Nebo ano?

Rozhodně. Nejen proto, abychom se pokochali a odpočinuli, ale je třeba se i občerstvovat a dostat do sebe nějaké cukry a tekutiny. A co si budeme povídat, během padesáti kilometrů se člověku chce občas zastavit. A protože to pro nás není závod, ale příjemný výběh, ani nás to nemrzí.

Kolik těchto „poutních běhů“ už jste vymysleli? A nezvažovali jste dát tomu i organizovanější rozměr, zapojit další kamarády?

Takové větší běžecké poutě proběhly zatím jen dvě, ale naše tréninková trasa často vedla z Pelhřimova na Křemešník, což je vlastně také poutní místo. Bylo to asi 10 kilometrů s pěkným převýšením, to se také počítá.

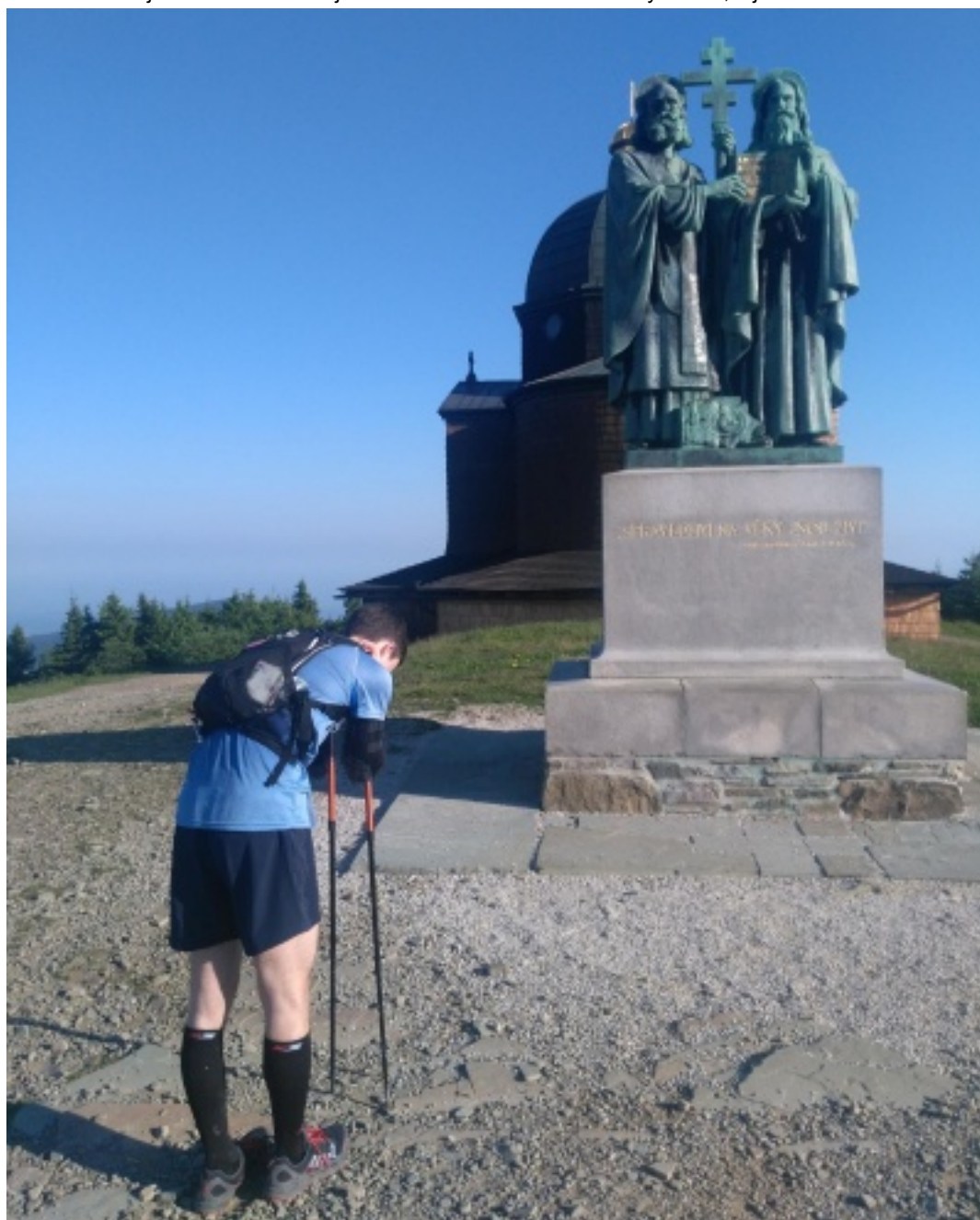
O něčem organizovanějším jsme moc nepřemýšleli. Možná i proto, že to sami moc nehrotíme a jsme prostě hobby běžci. A ani neznáme moc lidí, kteří by do toho šli s námi.

A co už zmiňované tradiční poutě - vyzkoušel jste si je také?

Ano, skoro každé prázdniny vyrážím někam s krosnou na zádech. Minulý rok jsem šel z Českých Budějovic až k Bodamskému jezeru do jednoho kláštera. Trasa měřila asi 510 kilometrů a zabrala mi patnáct dní.

Ta byla zatím vaše nejdelší? Kolik dalších poutí jste už absolvoval?

Asi tři. Jednou z Benátek do Říma, podruhé do Mariazell, a teď to Bodensee. A ta byla rozhodně nejdelší a navíc jsem šel velkou část trasy sám, jinak většinou chodím s kamarády.

Jaké bylo putovat o samotě, vnímal jste to víc než ve skupině?

Bylo to náročnější. Ve skupině to rychleji ubíhá a je legrace, zato když je člověk sám, čas ubíhá pomaleji. Ale zase je víc prostoru pro nějaké zamyšlení nad životem, pro sestoupení na hloubku a modlitbu.

Když člověk putuje sám, zřejmě si i dokáže víc užít okolí. A možná i snadněji naváže přátelství s dalšími poutníky. Máte nějaké zajímavé zážitky?

Pokud nějaké poutníky potká, tak určitě. Zážitků mám mnoho. Za zmínku především stojí, že se člověk setká s velikou dobrotou druhých lidí. To dokazuje fakt, že jsem každou noc spal u někoho v domě a většinou jsem měl i sprchu a teplé jídlo. A mimo to jsme si nejednou skvěle popovídali.

To zní úžasně i když těžko představitelně. To jen tak zaklepete na cizí dveře a řeknete, že jste poutník?

Ano. Zkrátka se zeptám, zda by neměli místo, kde bych mohl přespat. A když oni sami neměli, tak mi to alespoň někde zařídili. Ale třeba to bylo jen z lítosti, jsem docela hubený a pořád vypadám, že mám hlad (*směje se*).

Jako malý jste byl takové to dítě, s kterým rodiče zkouší všechny různé sporty?

Za sportovní dítě bych se úplně neoznačil, ale pohybu jsem měl dostatek. Bylo to dáno i tím, že jsem vyrůstal na samotě mimo město. Pořád jsme s kamarády běhali po lese s dřevěnými samopaly, lezli po stromech nebo někam vyjízděli na kole...

To ve škole mě sportování moc nebavilo. Běhání jsem ještě nedělal a kolektivní míčové sporty mi nikdy nešly. No a vzhledem k tomu, že se u nás o tělocviku hrával buď fotbal nebo volejbal, spíš jsem se od nějakého sportování držel dál.

A kdy se tedy u vás zrodila láska k běhání?

Chodil jsem do turistického oddílu v Pacově a tam jsem začal dělat tzv. Turistický závod. Jednalo se o cca šestikilometrovou trasu, na které byla různá zastavení dovednostního nebo vědomostního charakteru a to mě tenkrát zaujalo. Možná i kvůli tomu, že jsem občas něco vyhrál, což je pro desetiletého kluka skvělá zkušenost. A tak jsem se postupně zlepšoval, až jsem v kategorii dorostenců dvakrát vyhrál mistrovství republiky.

Nevnímal jsem to jako nic velkého, ostatně konkurence moc nebyla, a když jsem o tom někomu vyprávěl, tak se divil, že nějaký Turistický závod vůbec existuje (*smích*). Ale medailí jsem měl v 18 letech už docela dost a právě ta malá konkurence mě přestávala bavit. Takže jsem s tím v osmnácti skončil.

A chopil jste se nějaké větší běžecké výzvy, předpokládám?

Ano. Jednoho večera jsme se s kamarádem heclí, že se přihlásíme na *Beskydskou sedmičku*, horský ultramaraton v Beskydech dlouhý 95 km! Nevím, co nás na tom tak lákalo, asi ta bláznivá délka.

Začali jsme tedy trénovat, hodně kopce a dlouhé trasy, to nás bavilo. A dali jsme si také tréninkově jeden ze závodů Horské výzvy v Beskydech – o délce „jen“ 64 kilometrů. Když jsme zvládli i tohle, postavili jsme se na start „Bésedmičky“.

Jak jste v závodě dopadli?

Nevyšlo to... Ten ročník hodně přešlo, na což jsme nebyli připraveni, do toho se přidala prudká bolest v noze, a tak jsme na 72. kilometru odstoupili. Byla to ale zajímavá zkušenost a rozhodně nás to nabudilo trénovat dál.

O rok později jsem pro změnu den před závodem onemocněl. Povedlo se nám tedy závod dokončit až napotřetí a to v docela pěkném čase - 19 hodin a 17 minut.

Byla to dosud vaše nejnáročnější běžecká zkušenost?

Rozhodně ano. Je to úplně něco jiného než prostý půlmaraton, které už jsem si také vyzkoušel. Ještě k tomu se běží v horách... Člověk za celý závod prodělá mnoho krizí, bolestí, sáhne si na fyzické i psychické dno... Ale na druhou stranu zažije i spoustu nádherných výhledů a radostí.

Vojtěch Razima (22)

Pochází z vesničky u Pelhřimova. Na střední škole stavební vystudoval technické lyceum, ale při dalším studiu dal před dalším technickým oborem přednost teologii a nyní má před sebou třetí rok studia na Katolické teologické fakultě UK. V budoucnu chce být farářem. Ve volném čase rád čte, vysedává s přáteli, a především běhá.